

[Wilhelm.]

grundlaget for den betænkning, der ligger, er jo i virkeligheden, at der ikke har været nogen form for reel behandling af forslaget.

Der er sket det, at de eneste spørgsmål, der blev stillet, kom fra os, og udvalgets flertal forhindrede, at de blev sendt frem. Jeg skal da lige nævne dem her: vi bad om at få sendt til udvalgets medlemmer den danske koncession plus aftalen af den 15. juli 1976, og vi bad om, da man nu havde manipuleret et energipolitisk forslag over i et udvalg for forretningsordenen, til trods for den aftale der var truffet på sekretærmødet, at man i det mindste fik en energipolitisk og forsyningssikkerhedsmæssig belysning af forslagens konsekvenser, ved at dette forretningsordensudvalg spurgte det energipolitiske udvalg, hvordan det bedømte forslaget ud fra forsyningssikkerhedsmæssige aspekter og ud fra energipolitiske aspekter. De to spørgsmål blev simpelt hen forhindret af et udvalgsflertal.

Jeg tror nok, det er temmelig uøret; jeg vælger med vilje ikke udtrykket uset eller enestående, for jeg kender fortilfælde, men jeg kender kun fortilfælde, som har ramt VS. Det var den samme metode, man anvendte, da vi i udvalget om offentlige arbejder søgte at bore i SAS' flykøb og Wallenbergs interesser og alt det dér, at et udvalgsflertal simpelt hen besluttede, at man ikke ønskede at få VS' spørgsmål besvaret. Det er det samme, vi her for nylig har oplevet i det politisk-økonomiske udvalg, hvor et udvalgsflertal simpelt hen besluttede, at det ikke ønskede de spørgsmål, som VS havde stillet, besvaret. Nu har vi det altså her fra dette udvalg, hvor man manipulerede et energipolitisk forslag hen, at et flertal simpelt hen besluttede, at det ikke ønskede de spørgsmål, vi stillede, besvaret.

Jeg synes, man skal vide ude omkring – det fremgår ikke af betænkningen her – at det er den måde, man agerer på under disse formelt demokratiske processer, når man kommer lidt for tæt med sine spørgsmål. Så er det ikke engang muligt at få dem stillet og langt mindre muligt selvfølgelig at få dem besvaret, så svarene er offentligt tilgængelige.

Da ingen her ønsker at diskutere forslaget politisk, er jeg jo nødt til at regne med, at begrundelsen for afvisningen er den, man kunne læse ud af førstebehandlingen. Der var ikke de store muligheder for at kommentere, men jeg har læst den grundigt siden.

Handelsministeren klarede sig med tre sætninger ved første behandling, men han opnåede ikke desto mindre i løbet af de tre sætninger at sige en lodret urigtighed, nemlig – og det var hans hovedargument for at afvise forslaget – at det er jo ikke så mange måneder siden, folketinget havde lejlighed til at tage stilling til det spørgsmål, som VS her søger løst. Det er direkte urigtigt. Folketinget har ikke haft nogen som helst lejlighed til det, det gjorde jeg opmærksom på dengang. Folketinget har ikke i de sidste mange år haft denne sag oppe, og ydermere blev den afgjort på en sådan måde, at alt det materiale, der lå bagud, var fortroligstemplet med det resultat, at 170 af folketingets 179 medlemmer end ikke har legal adgang til baggrunden for den forlængelse, der blev lavet den 15. juli i sommer.

Den socialdemokratiske ordfører kørte alene en formalistisk begrundelse for afvisningen og sagde i sin konklusion, at det ville være i strid med grundloven. Jeg synes ikke, jeg kan se ham her i dag, men må i hvert fald konstatere, at partiets medlemmer af udvalget i det mindste ikke deler den anskuelse.

Venstre var mere politisk i sin begrundelse og sagde ligeud, at man havde den opfattelse, at den overenskomst, der var sluttet mellem handelsministeren og bevillingshaverne, alt i alt er rimelig set ud fra begge parter interesse. Den opfattelse kan venstre jo have, det synes jeg er helt legalt, det skal de have lov til, men så er vi bare komplet uenige.

Jeg synes, det var beklageligt, at vi ikke fik spor at vide om, hvad venstre bygger den opfattelse på. Der er sluttet en aftale, som ikke giver nogen som helst sikkerhed for, at de energiressourcer, der findes i den danske undergrund, ilandføres i Danmark. Der er truffet en aftale, som ikke giver staten forkøbsret, og der er truffet en aftale, hvor den såkaldte deadline den 1. maj 1978 for en endelig rapport om indvindingsmulighederne ikke er et lod værd, som det fremgår af den efterboring, vi har lavet i det ved at stille spørgsmål til handelsministeren om, hvad udtrykket »endelig rapport« egentlig dækker.

Fremskridtspartiet, som ellers er principiel tilhænger af folkeafstemninger om alt mellem himmel og jord, fandt en eller anden dødsbyg begrundelse for, at man i hvert fald ikke var tilhænger af folkeafstemning på lige præcis denne sag.

Den radikale ordfører klarede sig med fire